

Posudek oponenta diplomové práce

Veronika Beštová: Irská emigrace ve střední Evropě a rod Taafe, Praha 2014, 107 stran rkp. vč. příloh

Veronika Beštová se ve své práci zabývá fenoménem irské emigrace v Habsburské monarchii. Zvláštní pozornost se přitom rozhodla věnovat osudům hraběcího rodu Taafe, který se z Irů do dějin říše zapsal snad nejvýrazněji. Jde o téma mimořádně zajímavé a dobře zvolené. Kvalitní studie v oblasti moderních dějin jednotlivých českých aristokratických rodů začaly ve větší míře vznikat až od počátku 90. let. V současné době jde nepochybně o jeden z perspektivních směrů historického bádání.

Dějiny irské emigrace u nás se sice již zabývali někteří autoři (např. Pařez, Kuchařová či Schmid). Existuje také poměrně rozsáhlá literatura k nejvýznamnější osobnosti rodu, rakouskému ministerskému předsedovi Eduardovi T. Přesto autorka musela do značné míry vycházet z nevydaných pramenů, zejména z fondů Haus,- Hof,- und Staatsarchiv Wien. V jiných, např. českých nebo irských archivech nepracovala. To je do jisté míry odůvodnitelné skutečností, že se Beštová soustředila pouze na osudy rodu v Habsburské monarchii, jeho vztah k nástupnickým státům již nezkoumala. Dále je třeba uvést, že Peta Taafe věnovala rodinný archiv výše uvedenému vídeňskému archivu. Je škoda, že se autorka blíže nevěnovala historii rodu ve 20. století, byť ji v kapitole 3. 4. stručně uvádí. Jde o podstatný nedostatek, protože rodinná historie tak končí „nedopovězena“. Čtenář se tak nedozví prakticky nic o první pozemkové reformě na rodinných statcích v Československu atd. Konec působení rodu Taafe u nás tak čeká na vědecké zpracování.

Lze konstatovat, že Beštová předložila práci o dvou částech. V první se věnuje obecně irskému přistěhovalectví do Rakouska, ve druhé pak dějinám rodu Taafe. První část souvisí s tématem DP jen volně. Je otázka, proč je věnována tak velká pozornost osudům irských františkánů (hybernů). Snad je to kvůli literatuře (Pařez, Kuchařová), na kterou se autorka spoléhala. První část by tedy mohla být podstatně stručnější a uvést jen osudy rodu Taafe do

širších souvislostí. Stěžejní je druhá část. Zde autorka přináší stručnou historii rodu do jeho odchodu do exilu (jehož příčinám se věnuje až příliš stručně), vychází přitom hlavně z Genealogie hrabat Taafe, publikované ve druhé polovině 19. století. Není divu, protože zpracovat kompletní dějiny rodu by bylo nad rámec DP. Je otázka, zda by nebylo vhodnější vybrat jen jednu epochu v dějinách rodu a té se plně věnovat. Také část věnovaná 18. století působí spíše jako genealogický přehled, než jako ucelená historická studie. Nejsevěněji pak působí stručný životopis hraběte Eduarda Taafeho (kapitola 3. 3.). Je tomu tak díky odborné literatuře, kterou autorka mohla na rozdíl od ostatních kapitol využít ve zvýšené míře.

Beštová tak předložila práci, která není prosta nedostatků. Za nejvýznamnější považuji málo důkladnou heuristiku a dále její příliš široce pojaté téma. Přesto jde o poměrně kvalitní souhrn rodové historie, který české prostředí postrádá.

Předložená práce vyhovuje nárokům kladeným na DP a doporučuji ji k obhajobě.

Navrhované hodnocení: **dobře**

Praha, 18. srpna 2014

doc. PhDr. Václav Horčíčka, Ph.D.